

המורה:	(נכנסת ומחלקת לבנות מקלות. הבנות משתאות) החלטנו על תחרות יצירה. כל הבנות - יכולות להשתתף בתחרות: לבנות יצירה כל שהיא ממקלות עץ!
	הזוכה תקבל את "פרס היצירה היפה"! תחשבו על רעיונות מקוריים. בהצלחה! (יוצאת)
	(תגובות קולניות של הבנות)
ברכה:	ממש פשוט, לקחת מקלות - בלי הנחיה של מורה, בלי הוראות, בלי רעיונות - וליצור יצירות?!
תמי:	זה כל היופי, אם המורה תדריך אותנו - לכולנו תצא יצירה זהה.
שרה:	אני לא מתכוונת אפילו לנסות!
הודיה:	ואני כן!
עדנה:	נו, טוב, לך "ידיים ימניות". ולנו לא כל כך...
סימה:	(לעצמה) גם אני יכולה! גם לי "ידיים ימניות", טעם טוב ויכולת. בכל המלאכות שעשינו השנה, הצטיינתי!
	אני אוכיח לכולם שאני מסוגלת לא רק להציק ולהזיק, אלא גם לבנות.
	(כל הבנות עובדות וברקע יש מוסיקה. הבנות מסיימות ויוצאות. רק סימה נשארת).
	(סימה מסתובבת על הבמה, מתקרבת לתערוכה, ועוצרת את עצמה. מתחילה לדבר ולשבור)
סימה:	כן, כן. תמי לא צריכה את הפרס. אותה ממילא כולם אוהבים כאן.
תמי:	(נכנסת) הי!
	(סימה מסתובבת מבוהלת, מבטה נתקל במבטה של תמי).
	(סימה נסוגה אחורה).
	(תמי נוטלת את שברי האניה, מנסה לאחות אותם, גוררת עצמה כמעט בוכה).
תמי	אני אגיד למורה הכל. הכל!
מורה	(נכנסת) מה קרה, שמעתי צעקה פה? תמי, מה קרה לאוניה שלך?
	(שינוי תאורה. אור על הספר).
סימה	תראו. תסתכלו.....
תמי	מה כתוב פה?

על הבמה	בית המדרש
המארח:	(הרב נכנס עם תלמידו לבית המדרש. נכנס אדם מכובד ומשרתו, וניגש אליהם)
הרב:	נו, כבוד הרב. איך היה אצלנו בשבת. אה? ואיך היה האוכל?
התלמיד:	האוכל מצוין! תודה רבה! יישר כח!
	האוכל באמת מצוין. רק באורז היה חסר קצת מלח.
הרב:	(המארח יוצא בכעס)
התלמיד:	מה עשית? למה אמרת כך?
הרב:	מה יש? באמת היה חסר מלח באורז?
התלמיד:	אוי ואבוי! שמעתי לשון הרע!
הרב:	עד כדי כך?
המארח:	כן, ודאי. בוא איתי ואראה לך!
המשרת:	(יוצאים מבית המדרש, שם המארח צועק על המשרת)
המארח:	תתביש לך, כך אתה דואג לרבנים חשובים?
המשרת:	מה קרה? מה לא טוב?
המארח:	האוכל לא היה מספיק טעים. אני אפטר אותך! תתביש לך!
התלמיד:	אוי. מה עשיתי?

תמי	לא הכל צריך להגיד.
המורה	מה?
תמי	שום דבר.
המורה	מה קרה לאוניה שלך?
תמי	הרמתי את האוניה לשים את הים וזו...
המורה	אז מה?

תמי	את לא מבינה? ביד אחת החזקתי את האניה, בשניה – רציתי לסדר את הים והאניה כולה נפלה על הרצפה ונשברה.
המורה	ככה, ממש?
תמי	ממש!
סימה	תמי, את בטוחה?
תמי	כן!
המורה	אני כל כך מצטערת, תמי. תתנחמי בכך שהכשרון שלך זה דבר שלא נשבר בקלות כמו אוניה. ובעזרתו תיצרי עוד יצירות יפהפיות רבות.
תמי	תודה!
המורה	להתראות, בנות. (היא יוצאת)
סימה	תודה
תמי	לא חשוב
סימה	אני רוצה גם לבקש ממך סליחה. אני לא יודעת מה חשבתי. זה פשוט יצא לי בכעס, בקנאה. אני הייתי רעה ואת טובה ואצילית, אבל אני אשתפר, אני חייבת כי אני רוצה להיות כמוך.
	(מתחבקות ויוצאות)

פ:	מה קרה לך? את נראית כאילו ראית שד?
צ:	אתן לא תאמינו.
פ:	מה קרה?
צ:	שברתי כד.
פ:	אני דוקא מאמינה.
ע:	עוד פעם שברת?
צ:	לא, הפעם שברתי כשהרב היה בבית.
ע:	באמת לא נעים.
צ:	לא הבנתי, רגע, הגברת שלי, כשראתה את הכד נהייתה אדומה כולה וכבר ראיתי בעיניים שלי איך היא מפטרת אותי.
פ:	נו, ופיטרה אותך?
צ:	הרב קם ואמר - אני שברתי. הייתן מאמינות.
פ:	איזה נשמה.
ו' בנים	(אחד מראה רשימה שקיבל בדואר מה להביא לישיבה).
יהושע:	מצעים. תנ"ך, מקראות גדולות, אטלס, נעלי ספורט.
	(הם יוצאים כל אחד לוקח ספר)
חבר:	שכחו משהו שכדאי לקחת, הספר שהמורה נתן על הח"ח.
חיים:	שלום בי"ס נעם חיים. שלום כתה ו'. בהצלחה לכולנו.
(האור כבה)	